

Mesajul Papei pentru Postul Mare 2016

În mesajul său, Papa Francisc îi încurajează pe creștinii să trăiască intens Postul Mare, pentru a experimenta personal milostivirea lui Dumnezeu.

„Credința noastră se traduce în acte concrete și zilnice, destinate să-l ajute pe aproapele nostru în trup și în spirit și după care vom fi judecați”. Citește textul întreg.

09.02.2016

În mesajul său, Papa Francisc îi încurajează pe creștinii să trăiască intens Postul Mare, pentru a experimenta personal milostivirea lui Dumnezeu.

TEXTUL ÎNTREG

**MESAJUL SFÂNTULUI PĂRINTELE
PAPA FRANCISC**

PENTRU POSTUL MARE 2016

„Milă vreau și nu jertfe” (Mt 9,13).

Faptele de milostivire în drumul jubiliar

1. Maria, icoană a unei Biserici care evanghelizează pentru că este evanghelizată

În bula de convocare a Jubileului am adresat invitația pentru ca „Postul Mare din acest an jubiliar să fie trăit mai intens ca moment forte pentru a celebra și a experimenta milostivirea lui Dumnezeu” (Misericordiae vultus,

17). Cu chemarea la ascultarea cuvântului lui Dumnezeu și la inițiativa „24 de ore pentru Domnul” am voit să subliniez primatul ascultării rugătoare a cuvântului, în special a celui profetic. De fapt, milostivirea lui Dumnezeu este o veste adusă lumii: dar fiecare creștin este chemat să experimenteze personal această veste. Pentru aceasta în timpul Postului Mare voi trimite misionarii milostivirii pentru ca să fie pentru toți un semn concret al apropierii și al iertării lui Dumnezeu.

Pentru că a primit vestea bună adresată ei de arhanghelul Gabriel, Maria, în Magnificat, cântă profetic milostivirea cu care Dumnezeu a ales-o dinainte. Fecioara din Nazaret, logodnică a lui Iosif, devine astfel icoana perfectă a Bisericii care evanghelizează pentru că a fost și este încontinuu evanghelizată prin lucrarea Duhului Sfânt, care a

fecundat sânul ei feciorelnic. De fapt, în tradiția profetică milostivirea are de-a face strict, deja la nivel etimologic, chiar cu măruntaiele materne (rahamim) și chiar cu o bunătate generoasă, fidelă și compătimitoare (hesed), care se exercită în cadrul relațiilor conjugale și parentale.

2. Alianța lui Dumnezeu cu oamenii: o istorie de milostivire

Misterul milostivirii divine se dezvăluie în cursul istoriei alianței dintre Dumnezeu și poporul său Israel. De fapt, Dumnezeu se arată mereu bogat în milostivire, gata în orice împrejurare să reverse asupra poporului său o tandrețe și o compasiune viscerale, mai ales în momentele mai dramatice când infidelitatea frânge legătura Legământului și alianța cere să fie ratificată în mod mai stabil în dreptate și în adevăr. Suntem aici în

fața unei adevărate drame de iubire, în care Dumnezeu joacă rolul de tată și de soț trădat, în timp ce Israel joacă rolul de fiu/fiică și de soție infideli. Tocmai imaginile familiale – ca în cazul lui Osea (cf. Os 1-2) – exprimă până la ce punct Dumnezeu vrea să se lege cu poporul său.

Această dramă de iubire ajunge la apogeul său în Fiul făcut om. În el, Dumnezeu revarsă milostivirea sa fără limite până acolo încât face din ea „milostivirea întrupată” (Misericordiae vultus, 8). De fapt, ca om, Isus din Nazaret este fiu al lui Israel sub toate aspectele. Și este fiu al lui Israel până acolo încât întrupează acea ascultare perfectă de Dumnezeu cerută oricărui evreu de Shem?, și astăzi în inima alianței lui Dumnezeu cu Israel: „Ascultă, Israele! Domnul Dumnezeuul nostru este singurul Domn. Să-l iubești pe Domnul Dumnezeuul tău din toată inima ta, din tot sufletul tău și din

toată puterea ta!” (Dt 6,4-5). Fiul lui Dumnezeu este Mirele care face totul pentru a câștiga iubirea Miresei sale, de care îl leagă iubirea sa necondiționată care devine vizibilă în nunta eternă cu ea.

Aceasta este inima pulsantă a kerygmei apostolice, în care milostivirea divină are un loc central și fundamental. Ea este „frumusețea iubirii mântuitoare a lui Dumnezeu manifestată în Isus Cristos mort și înviat” (Exortația apostolică *Evangelii gaudium*, 36), acea primă veste „pe care trebuie s-o ascultăm mereu din nou în moduri diferite și pe care trebuie s-o vestim mereu din nou în timpul catehezei” (ibid., 164). Așadar milostivirea „exprimă comportamentul lui Dumnezeu față de păcătos, oferindu-i o posibilitate ulterioară de a se corecta, de a se converti și de a crede” (*Misericordiae vultus*, 21), restabilind tocmai așa relația cu el. Și în Isus răstignit

Dumnezeu ajunge până acolo încât vrea să ajungă la păcătos în îndepărtarea sa cea mai extremă, chiar acolo unde el s-a pierdut și s-a îndepărtat de el. Și asta o face în speranța de a putea astfel în sfârșit să înduioșeze inima împietrită a Miresei sale.

3. Faptele de milostenie

Milostivirea lui Dumnezeu transformă inima omului și îl face să experimenteze o iubire fidelă și astfel îl face la rândul său capabil de milostivire. Este o minune mereu nouă că milostivirea divină se poate iradia în viața fiecăruia dintre noi, motivându-ne la iubirea față de aproapele și însuflețind ceea ce tradiția Bisericii numește faptele de milostenie trupească și sufletească. Ele ne amintesc că credința noastră se traduce în acte concrete și zilnice, destinate să-l ajute pe aproapele nostru în trup și în spirit și după care

vom fi judecați: a-l hrăni, a-l vizita, a-l mângâia, a-l educa. De aceea am dorit „ca poporul creștin să reflecteze în timpul Jubileului asupra faptelor de milostenie trupească și sufletească. Va fi un mod pentru a trezi conștiința noastră adesea ațipită în fața dramei sărăciei și pentru a intra tot mai mult în inima Evangheliei, unde săracii sunt privilegiații milostivirii divine” (ibid., 15). De fapt, în cel sărac carnea lui Cristos „devine din nou vizibilă ca trup martirizat, rănit, biciuit, malnutrit, alungat... pentru a fi recunoscut, atins și asistat cu grijă de noi” (ibid.). Mister neauzit și scandalos al prelungirii istoriei suferinței Mielului nevinovat, tufiș arzând de iubire în fața căruia ne punem precum Moise numai scoțându-ne sandalele (cf. Ex 3,5); și mai mult atunci când săracul este fratele sau sora în Cristos care suferă din cauza credinței lor.

În fața acestei iubiri ca moartea (cf. Ct 8,6), săracul cel mai mizerabil se revelează a fi cel care nu acceptă să se recunoască astfel. Crede că este bogat, dar în realitate este cel mai sărac dintre săraci. El este așa pentru că este sclav al păcatului, care-l determină să folosească bogăția și puterea nu pentru a-l sluji pe Dumnezeu și pe alții, ci pentru a sufoca în el conștiința profundă că și el nu este altceva decât un sărac cerșetor. Și cu cât este mai mare puterea și bogăția la dispoziția sa, cu atât mai mare poate să devină această orbire mincinoasă. Ea ajunge până acolo încât nici măcar nu vrea să-l vadă pe săracul Lazăr care cerșește la ușa casei sale (cf. Lc 16,20-21), care este figură a lui Cristos care în cei săraci cerșește convertirea noastră. Lazăr este posibilitatea convertirii pe care Dumnezeu ne-o oferă și pe care probabil n-o vedem. Și această orbire este însoțită de un delir mândru de

atotputernicie, în care răsună în mod sinistru acel demoniac „veți fi ca Dumnezeu” (Gen 3,5) care este rădăcina oricărui păcat. Acest delir poate să asume și forme sociale și politice, așa cum au arătat totalitarismele din secolul al XX-lea și cum arată astăzi ideologiile gândirii unice și a tehnostiinței, care pretind să-l facă pe Dumnezeu irelevant și să-l reducă pe om la masă de instrumentalizat. Și pot să arate asta actualmente și structurile de păcat legate de un model fals de dezvoltare întemeiat pe idolatria banului, care face indiferente față de destinul săracilor persoanele și societățile, care închid ușile lor, refuzând chiar să-i vadă.

Pentru toți, Postul Mare din acest An Jubiliar este așadar un timp favorabil pentru a putea ieși în sfârșit din propria înstrăinare existențială grație ascultării cuvântului și faptelor de milostenie. Dacă prin cele

trupești atingem carnea lui Cristos în frații și surorile care au nevoie să fie hrăniți, îmbrăcați, găzduiți, vizitați, cele sufletești – a sfătui, a învăța, a ierta, a avertiza, a se ruga – ating mai direct faptul că suntem păcătoși. De aceea, faptele de milostenie trupești și cele sufletești nu trebuie niciodată despărțite. De fapt, tocmai atingând în cel lipsit carnea lui Isus răstignit, păcătosul poate să primească în dar conștiința că el însuși este un sărac cerșetor. Prin acest drum și cei „mândri”, cei „puternici” și cei „bogați” despre care vorbește Magnificat au posibilitatea să-și dea seama că sunt iubiți fără merit de Cel Răstignit, mort și înviat și pentru ei. Numai în această iubire este răspunsul la acea sete de fericire și de iubire infinite pe care omul se înșală că poate să o potolească prin idolii științei, puterii și averii. Dar rămâne mereu pericolul ca, din cauza unei închideri tot mai ermetice față de Cristos care în cel sărac

continuă să bată la ușa inimii lor, cei mândri și cei puternici să ajungă să se condamne de la sine să se prăvălească în acel etern abis de singurătate care este iadul. De aceea iată că răsună din nou pentru ei, ca pentru noi toți, cuvintele din inimă ale lui Abraham: „Îi ai pe Moise și pe profeti; să asculte de ei” (Lc 16,29). Această ascultare activă ne va pregăti în cel mai bun mod ca să sărbătorim victoria definitivă asupra păcatului și asupra morții a Mirelui de acum înviat, care vrea să o purifice pe logodnica sa, așteptând venirea sa.

Să nu pierdem acest timp al Postului Mare favorabil pentru convertire! Să cerem asta prin mijlocirea maternă a Fecioarei Maria, care cea dintâi, în fața măreției milostivirii divine dăruite ei în mod gratuit, a recunoscut propria micime (cf. Lc 1,48), recunoscându-se ca slujitoare umilă a Domnului (cf. Lc 1,38).

Din Vatican, 4 octombrie 2015

Sărbătoarea sfântului Francisc de
Assisi

Traducere de pr. Mihai Pătrașcu
www.ercis.ro

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
mesajul-papei-pentru-postul-mare-2016/](https://opusdei.org/ro-ro/article/mesajul-papei-pentru-postul-mare-2016/)
(20.11.2025)